

Holly Webb

Usva saa uuden kodin

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Helsinki

Tabithalle

Englanninkielinen alkuteos *Misty the Abandoned Kitten*

First published in Great Britain in 2010 by Stripes
Publishing

An imprint of the Little Tiger Group

1 The Coda Centre, 189 Munster Road, London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb 2010

Illustrations copyright © Sophy Williams 2010

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö

Otava 2024

ISBN 978-951-1-47490-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Ensimmäinen luku

Amy haukotteli, käänsi kylkeä ja aikoi jatkaa nukkumista. Kesken kääntymisen hän kuitenkin pysähtyi ja hyppäsi ylös sängystään. Tänään oli hänen syntymäpäivänsä! Olisiko liian varhaista mennä herättämään äiti ja isä? Amy

tarttui yöpöydällä olevaan kelloon. Puoli seitsemän. Eikö se ollutkin ihan riittävän myöhäinen heräämisaika syntymäpäivänä?

Kolea aamuilma sai Amyn hytisemään hieman, joten hän heitti aamutakin ylleen ja kiirehti portaat alas vanhempiensa makuuhuoneeseen.

”Kappas! Amy... Hyvää syntymäpäivää...” isä haukotteli suu ammollaan. ”Onko nyt yhtä aikaista kuin miltä tuntuu?”

”Kello on jo puoli seitsemän”, Amy vastasi. ”Voidaanko nousta ylös? Jooko, äiti?”

Äiti oli jo kömpimässä sängystä. ”Mene pukemaan vaatteet päällesi.”

”Selvä!” Amy virnisti. Hän pyrähti takaisin huoneeseensa ja huokaisi hieman pukeutuessaan koulupukuun. Oli niin epäreilua, että syntymäpäivänä joutui menemään kouluun. Kun hän nyt

kuitenkin oli jo hereillä, ehkä äiti antaisi hänen avata edes muutaman lahjan...

Amy juoksi innoissaan portaat alas suoraan keittiöön.

”Oho, vau!” hän sanoi istuutuessaan pöytään, johon oli pinottu lahjapaketteja. Hän hymyili huomattessaan, että äiti oli asetellut koristevaloja ikkunan ympärille. ”Näyttääpä hienolta!”

”No, kun nyt kerran joudut joka tapauksessa menemään kouluun, ajattelin tehdä sinulle erityis-aamiaisen.” Äiti laski hänen eteensä suklaavoisarven.

Samassa isä astui keittiöön. ”Toivottavasti minäkin saan voisarven”, hän sanoi ja halasi Amya. ”Hyvää syntymäpäivää!”

”Avaa nyt lahjasi”, äiti kehotti hymyillen.

Amy tarttui lähimpänä olevaan pakettiin, joka oli houkuttelevan pehmeä.

”Voi miten ihana. Mummi tietää kaiken!” hän huudahti, kun oli repinyt lahjapaperin pois ja alta tuli näkyviin violetti hupullinen toppi, johon oli ommeltu pinkki satiinikissa selkäpuolelle ja kimalletähtiä yltympäriinsä.

Äiti hymyili. ”Sanoin hänelle, että mikä vain kelpaa, kunhan siinä on kissa.”

Kun Amy oli saanut kaikki lahjansa avattua, isä pyöritti päätään. ”Voisi hyvinkin luulla, että sinä pidät kissoista!” hän totesi katsellessaan kissapaitaa, kissarasiaa, kissapenaalia ja Amyn sylissä olevaa upeaa persialaiskissapehmolelua. Äiti ja isä tiesivät, kuinka paljon hän rakasti kissoja. Heidän mielestään hän ei kuitenkaan ollut riittävän vanha saamaan omaa kissaa, vaikka hän kuinka ruinas.

”Tulehan, meidän täytyy lähteä kouluun”, äiti huomautti. ”Olen sopinut, että menet tänään koulun jälkeen Lilyn luo syömään.”

Amy nosti katseensa yllättyneenä. Hän ei ollut kuullut suunnitelmasta aiemmin.

Isä iski silmää. ”Tarvitsen vähän lisäaikaa yllätyslajasi järjestelyihin. Etkö huomannut, että et

saanut meiltä vielä mitään? Lahja odottaa sinua, kun tulet kotiin.”

”Voi!” Amy säteili. Kuulosti tosi jännittävältä...

”Luuletko, että yllätys on kissanpentu?” Amy kysyi Lilyltä noin viidennettätoista kertaa päivän aikana. Tytöt olivat saaneet syötyä ja menneet Lilyn huoneeseen juttelemaan.

Amyn paras ystävä huokaisi. ”En tiedä *edelleen*kään! Vaikuttiko siltä, että vanhempasi olivat muuttaneet mielensä, kun viimeksi kysyit heiltä?”

Amy pudisti päätään. ”Äiti sanoi, etten ole tarpeeksi vanha huolehtimaan lemmikistä. Sain hänelle, että sinullakin on kissa!”

Lily hymyili ja silitti Stellaa, suurta juovikasta kissaa, joka oli käpertynyt keräksi peitolle

tyttöjen väliin. ”Minulla kävi tuuri. Äiti rakastaa kissoja. Minun ei tarvinnut maanitella yhtään!”

”Isän tarvitsema lisäaika voisi liittyä siihen, että hän käy hakemassa kissan”, Amy ajatteli ääneen. ”En keksi, mistä muusta siinä voisi olla kyse. Äh, en minä tiedä!” Hän kumartui alas niin, että oli nenät vastakkain Stellan kanssa, joka

tuijotti häntä takaisin unisena. ”Kunpa osaisit kertoa. Saanko minä lopultakin kissanpennun?”

Stella haukotteli niin, että kaikki hampaat näkyivät.

”Hmmm. En ole varma, mitä tuo tarkoittaa.” Amy huokasi. ”Hei! Soiko ovikello?” hän hihkasi ja säntäsi pystyyn.

Lily kurtisti kulmiaan. ”On epäkohteliaista olla niin iloinen siitä, että pääsee kotiin!” Hän nauroi, kun Amyn ilme muuttui huolestuneeksi. ”Minä vain kiusoittelen sinua! Mene! Mene vain! Pidän sormet ja varpaat ristissä puolestasi! Soita sitten ja kerro, jos sait kissanpennun!”

